

Giới thiệu Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa

Truyện Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa của tác giả Nhím Envy là một trong những câu chuyện hiện đại lãng mạn, chứa đựng nhiều cảm xúc. Một đứa ưa chuộng style thùng rác có tính là điên không? Một đứa thích dưa chuột, củồng cúc hoa, yêu gay, hâm mộ les có tính là điên không? Một gia đình, ông bố thần kinh, bà mẹ dở hơi, anh trai hâm hấp, anh dậu là thành phần khủng bố, sinh ra một đứa con gái hội tụ các điểm biến thái!

Một gia đình, mẹ là sói, bố là hổ, tại sao lại sinh một thằng con là thỏ thế kia? Trong một lần bị cưỡng hôn, nữ chính của chúng ta bị tên điên nào đó bắt cóc làm bạn gái. Sau đó, sau đó, sau đó...không có sau đó nữa, cô nàng đã bị anh thanh niên tóm vào dưới cánh của anh ta mất rồi!!!! Nữ chính gào thét: Kẻ nào bảo hần là gay? Kẻ nào bảo hần là con thỏ? Kẻ nào bảo hần không "lên" được???

Bạn đang đọc truyện *Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Lâm Quỳnh, xuống mẹ bảo!” Tiếng kêu biểng nhác của mẹ truyền vào tai, Trương Lâm Quỳnh đánh bàn phím lách cách, trả lời qua loa:

“Mẹ chờ con một chút!”

Một lúc sau...

“Lâm Quỳnh?” Vẫn là giọng nói lười lười đấy, nhưng trong ngữ điệu đã có chút bức bối. Cô nàng nào đó như có như không hét lên một tiếng:

“Con biết rồi!”

Thêm một lúc nữa...

“Con nhãi ranh kia, có xuống đây không?” Lần này, không còn là âm thanh lười biếng kia nữa, mà là tiếng rống gầm vĩ đại của mẫu thân đại nhân, Trương Lâm Quỳnh thậm chí còn cảm nhận được cửa kính bên cạnh đang rung lên từng hồi. Cô lưu luyến bỏ tai nghe xuống bàn, tắt máy tính, trả lời to:

“Đây đây! Con đây!”

“Cho mi 30 giây, vác cái mặt mo xuống đây!” Mẫu thân đại nhân rất chi là không kiên nhẫn, thét dài một lúc.

“Rời rồi, con đây rồi!” Trương Lâm Quỳnh hùng hục chạy xuống nhà, đã thấy mẹ lười biếng nằm trên sofa gặm táo, đối diện là anh trai và anh dậu. Trương Lâm Quỳnh mặt như chó, dựa vào cầu thang hỗn hển hỏi:

“Sao vậy mẹ?”

Mẹ cô - bà Mỹ Liên liếc con gái một cái, nở nụ cười tươi tắn:

“Không có gì, mẹ thấy trên tivi có đứa bé cũng tên là Lâm Quỳnh, bỗng nhiên nhớ đến con, gọi xuống xem mặt một cái ấy mà. Xem xong rồi, con lên đi!”

“...” Mẹ, người thật có nhã húng.

Anh dậu cô, vâng, bạn không nhìn nhầm đâu, anh dậu của Trương Lâm Quỳnh - Vũ Hiếu Minh thong thả cắt một miếng táo, vẩy tay với em chồng:

“Lâm Quỳnh, ra đây anh bảo!”

Trương Lâm Quỳnh như con chim lợn lao vù một cái, ngậm chính xác miếng táo trên tay Vũ Hiếu Minh vào mồm, còn bắt nhả liếm liếm ngón tay anh ta một cái:

“Anh đẹp trai, có chuyện gì sao?”

Trương Lâm Tú - anh trai ruột của Trương Lâm Quỳnh không vui đẩy đầu em gái ra khỏi tình yêu của mình, cầm khăn lau lau ngón tay của Vũ Hiếu Minh, vừa chậm rì rì nói:

“Hôm nọ em đã gây chuyện gì?”

Lâm Quỳnh chớp chớp mắt:

“Em đâu có làm gì?”

Trương Lâm Tú trừng mắt nhìn em gái một cái, hừ lạnh:

“Ngày 14/2, em ôm con trai chị Linh hàng xóm đến trung tâm thương mại, vớ lấy một người đàn ông, bắt anh ta phải chịu trách nhiệm với em.”

Trương Lâm Quỳnh: “...”

Cô bất giác nhớ lại, hôm đấy thằng nhóc nhà chị Linh đòi cô cho đi chơi, cô dẫn nó đến trung tâm thương mại, nhưng chưa kịp vào cửa đã bị một cặp đôi đang chen lấn xô xô đẩy đẩy làm cả hai chị em ngã lăn ra đất. Lúc cô đi đến quầy hàng dành cho tình nhân, vô tình gặp lại cặp đôi kia. Máu ngón tình nổi lên, Trương Lâm Quỳnh bèn nhúng tay vào cốc coca, đôi tay nước lên mặt cho nó chảy thành từng dải hàng, ôm thằng bé con nhà chị Linh chạy đến trước mặt cặp đôi kia, mếu máo nói với chàng trai:

“Anh à, bao giờ anh mới chịu chấp nhận mẹ con em?”

Nhớ lại khuôn mặt trắng nõn của chàng trai in dấu năm ngón tay của cô gái đi cùng, Trương Lâm Quỳnh ngậm ngùi.

Trương Lâm Tú liếc em gái một cái sắc lẹm, chậm rãi nói tiếp:

“Ngày 8/3, em mua một đồng hoa cúc trắng, gửi cho đối tác làm ăn của anh, kèm theo thiệp mời có ghi: Trương Lâm Tú kính gửi ông nhân ngày quốc tế phụ nữ mừng 8/3.”

Trương Lâm Quỳnh: “...”

“Ngày 14/3, em vác một cây chổi lông gà, chạy đến trước mặt một đôi tình nhân, hét ầm lên với chàng trai: Anh dẫu, sao anh lại bạc tình như thế? Anh có biết anh trai em đang đau lòng lắm không?” Trương Lâm Tú mô phỏng lại giọng điệu của em gái, rất chi là không vui lên tiếng.

Trương Lâm Quỳnh: “...”

“Ngày 26/3, em đến trường tham gia chương trình của đoàn, tráo đổi tấm băng rôn thành một bức tranh hai thằng đàn ông đang hôn nhau, kèm theo khẩu hiệu: Cảm ơn những anh hùng liệt sĩ đã làm phong phú thêm thế giới hủ của bọn em, cảm ơn các anh đã chứng minh cho mọi người biết: Trên đời này, chỉ có hai thằng đàn ông mới đem lại hạnh phúc cho nhau!”

Trương Lâm Quỳnh: “...”

Đến đây, Trương Lâm Tú đã tức giận hoàn toàn, anh lạnh mặt:

“Em đã thích bê đê đến vậy, thì phận làm anh như anh đây lẽ nào lại không biết thỏa mãn nhu cầu của em gái? Tốt lắm, hôm nay một là anh sẽ kiểm bạn gái cho em, hai là sẽ kiểm một thằng bê đê về cho em tha hồ thưởng thức! bây giờ thì lên thay đồ đi, anh đi tìm tình yêu đích thực cho em!” Dứt lời, Trương Lâm Tú ôm lấy vợ yêu quý xoay người đi lên lầu.

Trương Lâm Quỳnh: “...”

Bà Mỹ Liên nhìn con gái, ngáp dài: “Tốt lắm con gái, mẹ rất hâm mộ những người đồng tính!”

Trương Lâm Quỳnh: “...”

Cô ngược nhìn trời xanh, bùi ngùi khịt khịt mũi, trong lòng gào thét không thôi: Tôi phải ra khỏi cái nhà này!

Bạn đang đọc truyện *Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Trình, đây là em gái của tôi!” Trương Lâm Tú lôi cổ Trương Lâm Quỳnh ăn mặc như quái nhân từ sau lưng, giới thiệu với người đàn ông đối diện anh ta.

Tạ Long Trình nhìn cô gái trước mặt, khỏe mỗi bất giác run rẩy. Anh ta tròn trĩnh mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn khuôn mặt bình thường của cô nàng nào đó.

Hôm nay Trương Lâm Quỳnh cố ý mặc áo phông màu be và quần jean xám, tuy nhiên điều này không quan trọng, quan trọng là quần áo của cô thùng lố chỗ, rách toai rách tả. Khuôn mặt non nớt trắng nõn, đôi má phớt hồng, đôi mắt to tròn long lanh, mái tóc xõa đến ngang vai rất gọn gàng đối lập một trời một vực với bộ quần áo cô đang mặc. Khiến cho Tạ Long Trình dở khóc dở cười đó chính là, cô mang đôi tất trắng chấm bi xanh mà lại...đi dép tông! Anh ta run run nghĩ, nếu cô xách theo một cái thùng rác trên tay thì có phải sẽ rất hòa hợp không?

Lại nhìn Trương Lâm Tú diện comple gọn gàng, Vũ Hiếu Minh bên cạnh anh ta cũng áo sơ mi và quần âu, hai người thoạt nhìn không biết thu hút bao nhiêu ánh nhìn của người đi đường. Vậy mà lại để em gái ăn mặc như thế này ư?

Trương Lâm Tú dường như đọc được suy nghĩ của anh ta, hừ lạnh một tiếng:

“Xin lỗi anh Trình, tôi nói nhầm, đây là con ăn mày tôi nhặt được ở ngoài đường!”

Vũ Hiếu Minh: “...”

Tạ Long Trình: “...”

Trương Lâm Quỳnh vênh mặt nhìn anh trai, lại quay sang ngọt ngào nói với Tạ Long Trình:

“Ngại quá, chúng tôi cùng một lò mà ra! Anh ta lòi ra trước nên hơi nóng!”

Vũ Hiếu Minh: “...”

Tạ Long Trình: “...”

Trương Lâm Tú: “...”

Cuối cùng, vẫn là Tạ Long Trình ho nhẹ một cái, phá vỡ không khí ngưng ngáp:

“Khụ...Cô bé, nghe nói em muốn tìm bạn gái?”

Trương Lâm Quỳnh mở to mắt nhìn anh ta:

“Chẳng lẽ anh nhận làm bạn gái tôi?”

Tạ Long Trình: “...”

Anh ta nghiêng răng ken két:

“Cô bé, tôi là người mà anh trai em nhờ giúp đỡ để kiếm tình yêu đích thực cho em!”

Trương Lâm Quỳnh: “Ồ, tôi còn tưởng anh sẽ làm bạn gái tôi? Chắc, nhìn khuôn mặt xinh đẹp này xem, quá bánh bèo! Không hợp khẩu vị của tôi!”

Tạ Long Trình: “...” Anh ta trừng trừng nhìn Trương Lâm Quỳnh, kìm chế xúc động muốn bóp chết cô.

Lâm Quỳnh nhìn anh ta bày ra khuôn mặt tươi cười đầy giả dối, bĩu môi. Tạ Long Trình cười nhẹ:

“Cô bé, em muốn tìm bạn gái hay bạn trai?”

Trương Lâm Quỳnh: “Tôi muốn tìm pê đê.”

Tạ Long Trình: “Tốt lắm, chỗ anh có rất nhiều pê đê.”

Nhìn nụ cười giả tạo của Tạ Long Trình, Trương Lâm Tú lườm anh ta một cái, kéo tay em gái đi về phía trước:

“Trình, tôi đưa nó đến đây để dự tiệc, không phải để cậu đám biến thái nhà cậu!”

Trương Lâm Quỳnh ngược đầu, cười chế nhạo:

“Không phải anh muốn đưa em đi tìm tình yêu đích thực sao?”

Trương Lâm Tú: “...” Mới trên nó một tí, không ngờ con nhóc này nhớ dai đến vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

“Ngoan, em đi chơi đi, một lát anh lại tìm em!” Trương Lâm Tú hôn nhẹ lên môi Vũ Hiếu Minh, ôn nhu dặn dò.

Vũ Hiếu Minh gạt đầu, nắm nhẹ tay anh:

“Đừng mạnh tay với Lâm Quỳnh!”

Anh ta vừa dứt lời, Trương Lâm Quỳnh ở bên cạnh đã gào thét ầm ỹ:

“Bỏ em ra! Bỏ em ra!” Cô vùng vẫy, muốn rút cánh tay đang bị Trương Lâm Tú nắm chặt, nhưng anh ta dường như không có ý buông cô ra, chỉ hừ giọng:

“Em giỏi lắm, dám ăn mặc như thế này đến bữa tiệc quan trọng của bố. Bây giờ anh lôi em đi thay dạ phục, không chỉnh trang đàng hoàng đừng mong sau này được yên!”

Nghe nhắc đến bố, Trương Lâm Quỳnh bỗng chốc yên tĩnh lại, cô bĩu môi, vẻ mặt không cam lòng đi theo Trương Lâm Tú.

“Tiểu thư, đây là dạ phục của cô!” Liza - trợ lý của Trương Lâm Tú đưa cho cô một bộ váy dạ hội phải dài đến gót chân Trương Lâm Quỳnh. Bộ váy màu hồng nhạt, bên ngoài là lớp sa tanh đính đá rủ thành từng tầng, trông như những đợt sóng biển đang nhấp nhô. Trương Lâm Tú rất cưng chiều em gái, nhưng không có nghĩa là sẽ cho cô ăn mặc mát mẻ. Vậy nên ặc dù bộ váy này cúp ngực, nhưng anh vẫn bắt trợ lý mặc cho Trương Lâm Tú chiếc áo choàng nhỏ ôm sát eo ở bên ngoài.

Trương Lâm Quỳnh nhắm mắt cho Liza chải mi giúp mình, lẩm bẩm:

“Thật phiền phức!”

* * *

Nửa tiếng sau.

Trương Lâm Tú mất kiên nhẫn gõ gõ cửa:

“Xong chưa?”

“Ra đây đây thưa sếp!” Tiếng Liza từ bên trong vọng ra.

“Cạch” cửa phòng mở ra, Trương Lâm Quỳnh một thân dạ phục dài đến gót chân, đi đôi giày cao gót màu trắng, cổ đeo dây chuyền đính ngọc lục bảo quý giá. Mái tóc búi cao trên đỉnh đầu, lộ ra cổ trắng ngần.

Trương Lâm Tú ngậy người trong chốc lát, mắt đầy vẻ hài lòng. Một lúc sau, anh chậm rãi gạt đầu:

“Tốt lắm! Mọi người đang chờ chúng ta. Đi thôi!”

Trương Lâm Quỳnh ngoan ngoãn cúi đầu, gõ từng bước tao nhã xuống nền đá. Về khoản giả danh thực nữ, cô đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất!

Đi được một lúc, những tiếng ồn ào náo nhiệt từ sảnh chính đã lọt vào tai. Trương Lâm Quỳnh khoác tay anh trai, lưng ưỡn thẳng không chút cứng ngắc, cô nở một nụ cười lịch sự, bước từng bước nhỏ nhẹ mà vững vàng sánh vai cùng Trương Lâm Tú.

Từ cửa chính đi vào, gặp mấy người quen biết, Trương Lâm Quỳnh đều gạt đầu coi như chào hỏi. Khí chất của cô bình tĩnh, hẳn là đã quen thuộc với những bữa tiệc như thế này. Nhìn cô, ai mà nhận ra đây là cô gái quái nhân còn đang đi tìm pê đê nữa chứ?

Trương Lâm Tú đưa cô đến giữa sảnh, còn mình thì sánh vai với Vũ Hiếu Minh lên khán đài. Chẳng mấy chốc, những tiếng ồn ào phía dưới đã dần dần tắt hẳn. Trương Lâm Tú hài lòng cười, cất giọng trầm trầm nói vào micro:

“Xin cảm ơn các vị đã có mặt hôm nay trong buổi lễ kỉ niệm 10 năm thành lập công ty của chúng tôi...”

Trương Lâm Quỳnh vẫn duy trì nụ cười lịch sự, ánh mắt chăm chú dõi lên khán đài, nhưng tâm hồn thì đã trôi lơ lửng đến tận đâu đâu. Thấy mười lăm phút trôi qua, Trương Lâm Tú vẫn đang phát biểu, Trương Lâm Quỳnh tao nhã cảm ly rượu vang đỏ, thông dong bước đến quầy ăn. Từ sáng đến giờ náo loạn một trận, đến giờ cô còn chưa nhét được cái gì vào bụng đây!

Nhà Trương Lâm Quỳnh chỉ có hai đứa con, là cô và Trương Lâm Tú. Tuy nhiên, việc Trương Lâm Tú quyết định sống thật với bản thân, chấp nhận làm người của thế giới thứ ba đã khiến cho bố cô một trận đau đầu rồi. Bây giờ ông chỉ còn lại đứa con gái duy nhất này, nói không cưng chiều là nói dối, tuy nhiên, ông vẫn bắt cô phải giao tiếp, có mối quan hệ rộng, học cách kinh doanh, quản lí, với mục đích, hai anh em cùng chia tài sản!

Nhìn thấy Trương Lâm Quỳnh một mình đi ngang đi dọc, một số người cũng có tâm ý muốn làm quen. Dù sao thì trên thương trường, kiếm lấy một đồng bọn tốt hơn vợ lấy một kẻ thù.

Trương Lâm Quỳnh đã quen với những ánh nhìn như thế này, cô chỉ cười nhợt nhạt, trong mắt lóe lên phiền chán như có như không, chuyên tâm vào việc

lấp đầy cái bụng của mình.

Đang ăn thoải mái, bỗng, từ bên cạnh Trương Lâm Quỳnh xuất hiện một thân hình cao lớn, giọng nói trầm thấp phả vào bên tai cô:

“Xin lỗi! Có thể giúp tôi một chút được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trương Lâm Quỳnh ngẩng đầu, mờ mịt nhìn người đàn ông vừa đến. Khuôn mặt cương nghị, đôi mày kiếm sắc bén, đôi mắt vừa dài vừa hẹp, đôi đồng tử màu đồng phủ một tầng sương mỏng, sống mũi cao thẳng...Ánh mắt của Trương Lâm Quỳnh trượt xuống đôi môi mỏng hơi phớt hồng nổi bật trên làn da trắng như con gái của anh ta, cô kinh ngạc thốt lên:

“Anh là pê đê à?”

“...” Người đàn ông đó nhìn cô một cái, Trương Lâm Quỳnh ngượng ngùng, chẳng lẽ không phải sao? Cô còn đang định xin lỗi thì anh ta đã lên tiếng:

“Sao cô biết?” Ngực khí vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến quái dị! Khóe môi Trương Lâm Quỳnh giật giật.

Cô há miệng, còn đang định nói gì nó thì người đàn ông đã kéo tay cô, bước chân vội vã:

“Mượn cô một chút!”

Trương Lâm Quỳnh vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay của anh ta, cô kêu lên:

“Anh làm cái gì vậy?”

Cô vừa dứt lời, người đàn ông kia đã quay đầu lại, một tay giữ chặt lấy cổ cô, một tay ôm eo cô. Trương Lâm Quỳnh chỉ cảm thấy trên môi có thứ gì đó ấm áp, cô tròn tròn mắt, trừng trừng nhìn đôi mắt màu đồng đối diện mình. Cô há miệng, muốn hỏi anh ta sao lại hôn cô, nhưng môi vừa hé ra, người đàn ông kia đã đưa đầu lưỡi vào trong miệng cô...Trương Lâm Quỳnh muốn động đậy, nhưng cánh tay kia như gọng kìm quán chặt lấy cô, không tài nào nhúc nhích nổi.

Đúng lúc này...

“Phù Cần?” Một giọng nói kinh ngạc vang lên, người đàn ông lập tức buông cô ra, nhưng tay anh ta vẫn ôm chặt eo cô. Trương Lâm Quỳnh ngẩng đầu, thấy trước mặt là một đôi vợ chồng trung niên, ánh mắt của họ giao động giữa hai người các cô, có tia kinh ngạc xen lẫn...vui vẻ! Trương Lâm Quỳnh khó hiểu.

Cô lại đảo mắt, thấy bên cạnh đôi vợ chồng là một cô nàng béo núc ních đang tròn tròn mắt, lại nhìn xung quanh, thấy tất cả mọi người đều nhìn về bên này. Trương Lâm Quỳnh cúi đầu, đối với kẻ mặt dày đến nỗi kim cương chọc không thủng như cô thì đương nhiên không biết hai chữ ngượng ngùng là cái gì! Chỉ là vừa rồi, cô thấy anh trai nhìn mình, đôi mắt ấy...sao nhìn em gái lại đang giống nhìn một kẻ điên đến thế? Khóe môi Trương Lâm Quỳnh co rúm.

“Mẹ, chúng ta ra ngoài nói chuyện!” Người đàn ông bên cạnh cô lên tiếng.

“Được, được, được, ra ngoài nói chuyện!” Trương Lâm Quỳnh ngẩng đầu, thấy người phụ nữ trung niên kia tươi cười rạng rỡ, liên tục gật đầu, đôi mắt bà như phát sáng, nhìn Trương Lâm Quỳnh như nhìn con mồi. Cô rùng mình!

Trong một nhà hàng cao cấp.

Một chiếc bàn rộng hình chữ nhật, chứa bao nhiêu là thức ăn, đa dạng vô cùng. Trương Lâm Quỳnh ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt long lanh của Dương Phù Cần - người đàn ông vừa rồi cưỡng hôn cô. Ánh mắt anh ta như có nước, giống như trực khóc, nhìn qua như một cậu bé sắp vỡ òa. Trương Lâm Quỳnh khinh bỉ hừ một tiếng, tên ngốc, đừng tưởng tôi không biết trên đường đến đây anh lén đeo kính áp tròng!

“Phù Cần, nói cho mẹ biết, quan hệ của hai đứa là gì?”

Đối diện với cô là người phụ nữ trung niên lúc nãy, từ đầu đến cuối, bà vẫn nhìn Trương Lâm Quỳnh khiến cô mất tự nhiên không thôi. Trương Lâm Quỳnh đảo mắt, ngồi bên kia bàn là Dương Phù Cần và đôi vợ chồng trung niên kia, cũng là bố mẹ của anh ta. Bên cạnh cô là Trương Lâm Tú đang hip hip, tiếp có là Vũ Hiếu Minh đang bình thản uống trà, cuối cùng là bố mẹ cô, ông Trương Đại Lực và bà Mỹ Liên.

Dương Phù Cẩn bình tĩnh ngồi thẳng, đưa tay tháo đôi kính áp tròng, trả lời mẹ:

“Cô ấy là bạn gái của con!”

Trương Lâm Quỳnh tròn mắt, Dương Phù Cẩn mỉm cười với cô. Trên đường tới đây anh ta cũng đã nói với cô: Anh ta vốn là người của thế giới thứ ba, nhưng bố mẹ anh ta lại không chấp nhận anh ta mang một người đàn ông về làm vợ, nên đã bắt anh ta đi xem mắt. Dù đã dùng thử mọi cách, đem bao cô gái với những kiểu dáng khác nhau, nhưng anh ta vẫn chẳng có chút động tình. Vì vậy hôm nay, họ lại chuyển sang một mẫu con gái mới - kiểu béo phì. Cô gái béo núc ních lúc này chính là đối tượng xem mắt của anh ta. Dương Phù Cẩn không muốn nói chuyện với cô ta nên mới bỏ chạy, lại đụng Trương Lâm Quỳnh đang ăn như lợn ở đây thực phẩm, nên mới có cái cảnh cường hôn xảy ra. Nói tóm lại, anh ta muốn cô giả làm bạn gái anh ta.

Trương Lâm Quỳnh ngẫm nghĩ, dù cô không chấp nhận làm bạn gái Dương Phù Cẩn thì Trương Lâm Tú cũng lôi cô đi tìm bạn gái hoặc bạn trai pê đê. Đùng tưởng Trương Lâm Tú chỉ nói như vậy, anh ta là một người nói được làm được. Nghĩ đến tương lai về sau, Trương Lâm Quỳnh không khỏi rung mình một cái. Cô nghĩ, dù sao thì Dương Cẩn Minh cũng là một người đàn ông “như hoa như ngọc”, làm bạn gái anh ta chắc sẽ không thiệt thòi gì!

Bạn đang đọc truyện *Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Nghĩ như vậy, Trương Lâm Quỳnh nhìn mẹ Dương Phù Cẩn, gật đầu như gà mổ thóc:

“Đúng đó bác gái, anh ấy là bạn trai cháu!”

Trương Lâm Quỳnh vừa dứt lời, bốn cái đầu bên cạnh đồng thời quay lại nhìn cô, ánh mắt phát ra thứ ánh sáng xanh lè như đám sói..

Trương Đại Lực: “May quá, hôm nay bác Trần còn có ý định tác hợp cho con với con gái bác ấy đấy!”

Mỹ Liên: “Con gái, nhà ta cuối cùng cũng có một kẻ bình thường!”

Vũ Hiếu Minh: “Anh luôn muốn có một đứa cháu chồng!”

Trương Lâm Tú: “Anh còn đang định đi tìm pê đê cho em. Giờ thì không cần nữa rồi!”

Trương Lâm Quỳnh: “...”

Cô khẽ liếc gia đình nhà Dương Phù Cẩn, ngoại trừ tên ngọc nào đó đang lấp lánh nhìn cô, thì bố mẹ anh ta đang cầm cúi uống trà. Kể cũng lạ, trên bàn ăn ai lại mang trà lên cho bọn họ nhấm nháp thế kia?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Trương Lâm Quỳnh, mẹ Dương Phù Cẩn ngẩng đầu, cười hòa nhã với cô:

“Con gái!”

“...”

“Nếu con đã là bạn gái của Phù Cẩn, thì cứ gọi bác là mẹ như nó đi. Còn nữa, nếu có thời gian rảnh, thì cùng Phù Cẩn về nhà chơi với bà già này con nhé!”

“Dạ...vâng thưa bác!” Trương Lâm Quỳnh cười gượng.

“Con bé này, đã bảo gọi là mẹ rồi mà!” Mẹ Dương trách mắng.

“Vâng...thưa mẹ!”

“Haha...bác nhà cũng thật hòa nhã!” Nhận thấy sự lúng túng của con gái, bà Mỹ Liên vội lên tiếng.

“Haha...”

Mọi người: “...” Cuộc nói chuyện này còn có gì nhạt nhẽo hơn nữa không?

“Honey, để anh đưa em về!” Hết bữa cơm, Dương Phù Cẩn chạy đến trước mặt Trương Lâm Quỳnh, chu chu môi với cô.

Trương Lâm Quỳnh đang uống chai nước ngọt, nhìn cái môi đang chu ra của Dương Phù Cẩn, cô hừ lạnh, cầm miệng chai chụp lên môi của anh ta. Qua miệng chai trong suốt, đôi môi hồng hồng đang chu ra của Dương Phù Cẩn lộ rõ mồn một, lại nhìn bộ dáng vất vả lôi cái chai ra khỏi miệng của anh ta, Trương Lâm Quỳnh bật cười ha ha, đi về phía bãi đậu xe.

Dương Phù Cẩn vứt cái chai vào sọt rác, bắt đắc dĩ cười cười chạy theo cô.

Ai biết, Trương Lâm Quỳnh mãi cười quá, không chú ý đi về phía nắp cống. Hôm nay cô đi giày cao gót, nắp cống lại có từng cái lỗ nhỏ li ti. Thế là gót giày chui tọt vào trong cái lỗ nhỏ đó, làm Trương Lâm Quỳnh thọt bổ nó xuống đấy! Cô nhắc chân mãi mà không được, nên dứt khoát tháo giày, đi chân đất ra bãi đậu xe.

Tuy nhiên, vừa đi được ba bước, Trương Lâm Quỳnh nghe thấy tiếng hét thối từ phía sau lưng. Quay đầu lại, mới phát hiện ra Dương Phù Cẩn ngã đã ngã chồng vó ở phía sau. Chẳng là anh ta mãi chạy theo Trương Lâm Quỳnh, không chú ý vấp phải chiếc giày bị kẹt trong nắp cống của cô. Thế là ngã sấp mặt...luôn=))))

“Có sao không?” Trương Lâm Quỳnh ngồi xổm xuống đất, rất chi là “quan tâm” hỏi Dương Phù Cẩn.

Anh ngẩng đầu, để lộ cái mặt bên mắt tím bầm, khoe môi toạc máu và hai dòng máu mũi như nhام thạch đang phun trào, đối diện với ánh mắt hả hê của Trương Lâm Quỳnh.

“Haha haha haha...” Trương Lâm Quỳnh ngẩng đầu, cười như điên như dại, cười đến nỗi nước dãi cũng chảy ra....

Cuối cùng, Dương Phù Cẩn thương tích đầy người ngồi vào ghế lái phụ, cầm giấy lau xoa xoa cái mũi chảy máu ròng ròng của mình. Trương Lâm Quỳnh bên cạnh vừa lái xe vừa cười như dờ hoi, kết quả làm cho con xe Land Rover yêu quý của Dương Phù Cẩn lao đầu vào gốc cây ven đường. Mà cô, vì mãi cười, quên không thắt dây an toàn, nên khi xe lao vào gốc cây, cái đầu cũng theo quán tính đập mạnh vào vô lăng, cái trán sưng lên một cục như quả táo ta.

Khi Dương Phù Cẩn nhìn thấy mặt cô, anh ta lại cười như điên như dại, kết quả làm cho khoe môi toạc ra, máu chảy càng lợi hại.

Trương Lâm Quỳnh lại cười Dương Phù Cẩn, theo phản xạ định gục đầu vào vô lăng để cười, nhưng cô quên mất đầu mình đang bị thương, thế là cái trán càng sưng to hơn, trông tức cười vô cùng.

Thế là hai kẻ điên nào đó, thương tích đầy mình, lái một con xe méo đầu vẹo đuôi, đưa nhau về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chương 6:

“Mẹ mua cho em con heo đất, mẹ mua cho em con heo đất í ồ í ồ. Ngày hôm nay em vui lắm, cầm heo trên tay em ngấm í ồ í ồ...”

Tiếng chuông điện thoại réo rất vang lên, Trương Lâm Quỳnh với tay lấy điện thoại trên chiếc tủ đầu giường, cất giọng ngái ngủ:

“Milo?”

“7 nghìn một hộp!” Đầu bên kia vang lên giọng nói cọt nhả.

“...”

Trương Lâm Quỳnh nâng mặt ra khỏi gối, nhìn cái tên trên màn hình điện thoại:

“Mày là đứa nào?”

“...” Đầu bên kia im lặng một lúc, tiếp theo, một giọng nói ông ọ kéo dài vang lên bên tai Trương Lâm Quỳnh:

“Honey....”

“...”

“Huhu...Honey không nhớ người ta hả?” Bên kia tiếp tục ông ọ nói, chữ “người ta” còn được đặc biệt nhấn mạnh, kéo dài, nũng nịu...

“Đương Phù Cẩn?”

“Bingo, cuối cùng honey cũng nhớ người ta rồi! Huhu...người ta còn tưởng honey quên người ta rồi chứ! Huhu...đau lòng chết đi được...Hức hức...”

“....”

Trương Lâm Quỳnh im lặng, đây là bản mặt của Dương Phù Cẩn khi sống thực với giới tính của anh ta sao? Nghe cái giọng kia...Trương Lâm Quỳnh rùng mình, cô dứt khoát tắt điện thoại, ngăn chặn cái giọng điệu ồ ơ của ai đó, tiếp tục nằm xuống ngủ.

Mười phút sau.

Trương Lâm Quỳnh nhồm người ngồi dậy, đưa tay gỡ gỡ mái tóc rối bời, ngẫm nghĩ. Mấy ngày nay cô với Dương Phù Cẩn đâu có liên lạc gì, sao hôm nay anh ta lại gọi điện cho cô? Lại còn nói với cái giọng đáng khinh đó nữa?

Lâm Quỳnh nắm lấy điện thoại, đắn đo hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện lại cho Dương Phù Cẩn.

* * *

“Tía em hừng đông đi cày bừa, má em hừng đông đi cày bừa. Má em là một người nông dân, tía em là một người nông dân...”

Dương Phù Cẩn bên này đang ung dung ngồi ăn điểm tâm thì tiếng chuông điện thoại đặc trưng của anh reo lên. Nhìn cái tên trên màn hình, Dương Phù Cẩn lập tức vui vẻ, anh bắt máy, giọng ngọt xớt:

“Honey...”

Trương Lâm Quỳnh: “...”

Dương Phù Cẩn: “Honey, em lại quên người ta hả?”

Trương Lâm Quỳnh: “...” Cô nén xúc động, xoa xoa cánh tay đầy da gà, nói:

“Đương Phù Cẩn, lúc nãy anh gọi cho tôi có chuyện gì sao?”

Dương Phù Cẩn: “Người ta nhớ em mà...”

Trương Lâm Quỳnh: “...”

Dương Phù Cẩn: “Honey...”

Trương Lâm Quỳnh: “...”

Dương Phù Cẩn: “Huhu...honey, em nói gì đi chứ...”

Trương Lâm Quỳnh hít sâu một hơi, cười gượng:

“Nếu không có chuyện gì thì tôi tắt máy đây...”

Cô còn chưa nói hết, Dương Phù Cẩn đã ngắt lời:

“Khoan đã!”

“Sao vậy?” Lâm Quỳnh hỏi.

“Chúng ta cần nói chuyện. Ba giờ chiều nay, quán cà phê Hồng Lựu, phố Trần Hưng Đạo. Tôi đợi em!”

Bạn đang đọc truyện *Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Chương 7:

“Anh ở chỗ nào?” Trương Lâm Quỳnh lái con BMW màu đen của cô, mắt đeo kính râm, tai đeo headphone, trầm giọng nói chuyện.

“Đang ở Hồ Gươm” Tiếng nói ngả ngón của Dương Phù Cẩn truyền vào tai cô, Lâm Quỳnh nghiêng răng:

“Anh nói đợi tôi ở quán cà phê Hồng Lựu, tôi đợi anh cả tiếng đồng hồ, anh lại nói anh đang ở trung tâm mua sắm. Tôi đến trung tâm mua sắm, anh bảo anh ở công viên nước Hồ Tây! Tôi đến công viên nước Hồ Tây, anh lại nói đang ở Time City. Tôi đến Time City, anh lại nói anh đang ở Hồ Hoàn Kiếm. Rốt cuộc anh muốn gì?”

Dương Phù Cẩn nhẹ giọng đính chính:

“Anh nói đang ở hồ Gươm mà!”

Trương Lâm Quỳnh gầm lên:

“Cầm nhầm. Hồ Hoàn Kiếm với Hồ Gươm khác nhau sao?”

“...” Dương Phù Cẩn ngậm miệng.

Trương Lâm Quỳnh lại lầu bàu:

“Cái tên chết bầm nhà anh, tôi mà gặp được anh, tôi đập cho anh lên bờ xuống ruộng. Tên khốn kiếp, sinh ra ở đời sao lại có cái thói đày đoạ nhân gian kia chứ?...”

“...” Dương Phù Cẩn vẫn không tắt điện thoại, im lặng nghe cô xả giận. Thực ra anh ta không cố ý, nhưng cái kẻ đi cùng anh dường như cố ý làm khó cô, chuyển địa điểm liên xoành xoạch.

Nửa tiếng sau...

“Tên khốn kiếp...Anh nói đang ở Hồ Gươm, đâu rồi? Vác cái mặt anh ra đây cho tôi!” Trương Lâm Quỳnh gần như phát điên mà gào vào điện thoại, không biết tại sao hôm nay cô kiên nhẫn đến kỳ lạ, ngoan ngoan phóng xe như con thần kinh, đuổi theo Dương Phù Cẩn.

Tiếng nói yếu ớt của tên nào đó truyền vào điện thoại:

“Anh đang ở quán cà phê Hồng Lựu...”

“Rầm” Anh ta còn chưa nói xong, Trương Lâm Quỳnh đã tháo tai nghe, vứt mạnh xuống sàn xe, cô đập mạnh vào vô lăng, hét âm lên:

“Tên chó má!!!”

* * *

“Alo, Honey, anh thật sự đang ở quán cà phê Hồng Lựu mà, honey đến đây hay là để anh đến nhà honey?”

Vẫn là cái giọng ôn ền đấy! Trương Lâm Quỳnh cúi gầm mặt, tay nắm chặt ống nghe của máy điện thoại gia đình, phát ra từng tiếng “răng rắc”. Dương Phù Cẩn rất biết thức thời mà ngậm mồm lại. Anh lẳng lặng chờ đầu bên kia trả lời, phải đến chừng mười lăm phút sau, Trương Lâm Quỳnh mới bật cười ha hả, cô gần giọng nói vào điện thoại:

“Cút! Đừng để tôi thấy mặt anh!” Dứt lời, cô bực bội cúp điện thoại.

Cô hằm hừ một lúc lâu, cuối cùng cầm chiếc bình hoa hung hăng đập xuống đất mới trấn tĩnh lại đôi chút.

Trương Lâm Quỳnh ngẫm nghĩ, cô trước nay luôn là nữ ma đầu khiến cho người ta chạy mất dép. Chẳng lẽ bây giờ lại tức giận vì vài ba cái trò vớ vẩn của bọn trẻ con này ư?

Dường như nghĩ đến điều gì đó, mắt Trương Lâm Quỳnh sáng lên, cô thông dong ngồi xuống bàn trà, cầm miếng nho khô bóp đến nát bươm, đột nhiên cười như điên dại:

“Được lắm Dương Phù Cẩn! Mày sẽ chết với bà!”

* * *

bên này, Dương Phù Cẩn cúp điện thoại, sắc mặt lập tức thâm trầm, hừ nhẹ với người ngồi đối diện:

“Cậu được lắm, nếu hôm nay không phải có em họ cậu đi cùng, cậu tưởng tôi sẽ mặc cho cậu dờ trò như thế này sao?”

Đối diện với anh là một thiếu niên, thoát nhìn khoảng hai mươi tuổi, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt long lanh, đáng vẻ yếu đuối hơn cả phụ nữ. Nghe Dương Phù Cẩn chất vấn, cậu ta ním môi, đôi mắt sáng sủa như sắp trào nước mắt:

“Chỉ là một ả đàn bà, anh cũng chẳng phải hứng thú với cô ta, việc gì phải lớn giọng với em? Em đi theo anh lâu như vậy, anh ngược lại không thèm quan

tâm. Đúng, hôm nay em cậu có Ngọc Vy ở đây nên mới tác oai tác quái đấy! Dù sao anh của con bé cũng đã...”

Cậu ta còn chưa dứt lời, Dương Phù Cần đã như phát điên mà lao vào cậu ta, bóp chặt cổ cậu. Thiếu niên kia vẫn quật cường nhắm mắt, dường như không tin Dương Phù Cần sẽ giết cậu. Nhưng cảm nhận được bàn tay kia càng ngày càng mạnh, cả người dường như sắp vượt giới hạn cuối cùng, đến bên bờ vực tử vong, thiếu niên kia cuối cùng vẫn sợ hãi cất giọng yếu ớt:

“Buông em ra.”

Tiếng này của cậu ta làm thần trí Dương Phù Cần hồi phục đôi chút. Anh ngồi thẳng dậy, cầm ly trà trên bàn ném về phía dưới chân cậu thiếu niên, gầm lên:

“Cút!”

Bạn đang đọc truyện *Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Chương 8:

“Số máy quý khách đang gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”

Giọng nữ máy móc truyền vào tai, Dương Phù Cần uể oải bỏ điện thoại xuống bàn, trong lòng hồi hận đến xanh lè ruột. Sao anh lại mặc kệ cho tên nhóc kia treu đùa Trương Lâm Quỳnh như thế chứ? Đã hai tuần nay Dương Phù Cần chưa gặp cô một lần nào, dù anh có đợi trước nhà cô cả buổi, chặn trước cửa cổng trường cô, hỏi anh trai cô, tìm mọi cách để liên lạc với cô. Nhưng Trương Lâm Quỳnh hình như rất giận anh ta, không gặp anh ta lấy một lần. Cũng phải thôi, bắt cô chạy đi chạy lại cả buổi chiều, hỏi sao mà lại không tức kia chứ?

Dương Phù Cần ngồi quay quay chiếc điện thoại, ảo não nghĩ: Nếu như Trương Lâm Quỳnh tức quá đòi chia tay với anh thì biết làm sao giờ? Mặc dù anh chưa tỏ tình cô, cô cũng chưa chấp nhận, hai người cũng chẳng phải là tình nhân trên danh nghĩa. Chỉ là trong mắt người ngoài thì họ đang yêu nhau thôi. Nhưng mà anh đã mất bao nhiêu công sức mới lừa cô về dưới cánh, chẳng lẽ cứ để cô chạy đi thế sao? Dù gì thì hai tháng nữa hai người cũng đính hôn.

Dương Phù Cần nghĩ đến thái độ của Lâm Quỳnh khi nghe tin hai người sắp đính hôn, cô chẳng tỏ vẻ gì, chỉ bình thản “Ừ” một tiếng, tựa như đính hôn đối với cô giống như việc cô ăn một bữa cơm chiều mà vậy. Anh ta không dám nghĩ đến việc cô hủy hôn thì thế nào nữa...

Nghĩ đến đây, Dương Phù Cần rung mình. Anh ta đứng bật dậy, vừa bước về phía gara vừa gọi điện thoại cho trợ lý:

“Tra lịch học tuần này của Trương Lâm Quỳnh cho tôi.”

* * *

“Mẹ mua cho em con heo đất, mẹ mua cho em heo đất, í o í ồ...” Lại là tiếng điện thoại quen thuộc.

“Alo?” Trương Lâm Quỳnh đeo headphone lên tai, vừa lái xe vừa hỏi.

“Tan học chưa?” Từ trong điện thoại vang lên giọng nói ôn nhu của Vũ Hiếu Minh. Trương Lâm Quỳnh “A” lên một tiếng, cười hi hi:

“Em đang về nhà đây!”

“Em đừng về nhà!” Vũ Hiếu Minh bỗng dưng ngắt giọng.

“Sao lại không được về nhà?” Trương Lâm Quỳnh nghi ngờ.

“Nhà ta đang phải làm lại giấy tờ đất, ở nhà giờ chỉ toàn người của cục cảnh sát thôi. Em sang chỗ khác ở một vài hôm nhé?”

“Em sang nhà riêng được không?”

“Không. Nhà riêng của em cũng bị kiểm tra. Nói chung là những thứ gì mang tên của nhà chúng ta đều bị kiểm tra hết. Cả công ty cũng vậy, nên em không đến công ty được đâu.”

“Vậy em thuê khách sạn.”

“Xin lỗi phải báo cho em rằng, tài khoản của mọi người đã bị ngân hàng khóa hết.”

“Em đến nhà bạn ở nhờ vậy!”

“Em có bạn sao?”

“...”

Trương Lâm Quỳnh ngửa đầu nhìn trời, cổ nén tiếng chửi thề xuống cổ họng, cô bình tĩnh hỏi:

“Tóm lại là đã có chuyện gì xảy ra?”

“Một chút rắc rối về giao chuyển hàng thôi. Chờ xong vụ này là em có thể về nhà bình thường. Nhưng mà mấy hôm nay không có chỗ ở, em sang nhà Dương Phù Cần ở mấy hôm nhé?”

Vũ Hiếu Minh vừa dứt lời, Trương Lâm Quỳnh đã hét toáng lên:

“Còn lâu. Anh đừng có mà lừa em. Nếu nhà mình quả thật bị như vậy thì các anh ở đâu?”

Vũ Hiếu Minh trầm ngâm một lúc, mãi lâu sau mới thở dài:

“Bọn anh đang trên đường đến cục cảnh sát tạm giam!”

“Thế sao em không bị bắt?” Trương Lâm Quỳnh nghi ngờ hỏi.

“Anh dứt lốt!” Vũ Hiếu Minh rất chi là bình tĩnh trả lời, tự như việc dứt lốt rất đáng tự hào vậy.

“...” Trương Lâm Quỳnh im lặng.

“Anh đã bảo với Dương Phù Cần rồi. Anh ta nói em đến quán cà phê Hồng Lựu phố Trần Hưng Đạo chờ anh ta. Anh ta sẽ đến đón em. Em đưa luôn xe cho anh ta đi, cục cảnh sát đang phải người đi thu xe của em về đây!”

“...” Lại là quán cà phê Hồng Lựu.

“Thế nhé! Anh cúp máy đây. Bye bye!” Vũ Hiếu Minh cũng không để cô kịp trả lời, tắt máy luôn.

Trương Lâm Quỳnh dừng xe, sững người một lúc. Mãi một lúc cô mới bực tức đập đầu vào vô lăng, nghiêng răng ken két:

“Khốn kiếp!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

“Mẹ mua cho em con heo đất, mẹ mua cho em con heo đất í ơ í ơ...”

“Cạch” một tiếng, Trương Lâm Quỳnh vớ lấy điện thoại, ấn mạnh vào nút mở nguồn, hét lên:

“Có chuyện gì?”

“...” Đầu bên kia im lặng một lúc lâu...

“Khốn kiếp...” Không nghe thấy tiếng trả lời, Trương Lâm Quỳnh hung bạo lau khóe môi, chửi thề một tiếng.

“Honey...” Từ đầu bên kia vang lên âm thanh dè dặt của Dương Phù Cần, anh ta còn chưa dứt lời, Lâm Quỳnh đã gào lên:

“Khốn nạn! Anh có biết tôi chờ anh bao lâu rồi không? Anh trai bảo anh cho tôi ở nhờ, tôi còn nghĩ sẽ cảm ơn anh. Nhưng hơn hai tiếng đồng hồ trôi qua, xe tôi cũng bị cảnh sát tới lấy đi rồi, tiền cũng bị họ thu nốt, chỉ vớt lại cho cái điện thoại, vậy mà vẫn không thấy bóng dáng anh đâu. Hay anh không muốn tôi ở nhờ nhà anh? Nếu vậy thì xin anh nói ngay từ đầu được không? Tôi đã làm gì anh khiến anh dày dạn tôi thế này?”

Dương Phù Cần im lặng nghe cô mắng, đợi đến lúc cô mệt đến nỗi chẳng buồn nói nữa, anh mới nhỏ giọng:

“Tôi xin lỗi... Tại xe bị tắc đường...”

“Đường Phù Cẩn!” Trương Lâm Quỳnh ngắt giọng anh, cô nài nỉ:

“Tôi xin anh, tha cho tôi được không? Tôi không biết đã làm gì đắc tội anh, nhưng xin anh cho tôi vay ít tiền, đợi sau khi nhà tôi được thả, tôi sẽ trả lại cho anh.”

Phương Phù Cẩn im lặng.

Trương Lâm Quỳnh không nghe thấy anh trả lời, nhếch môi cười mỉa một tiếng:

“Thôi, tôi tự...”

“Đứng đó chờ tôi!” Cô còn chưa dứt lời, Dương Phù Cẩn đã ngắt giọng.

Trương Lâm Quỳnh còn chưa kịp trả lời, bên tai đã nghe thấy tiếng anh đạp phanh, tiếng gió vun vút tràn vào điện thoại, truyền vào tai cô, xen lẫn là tiếng còi xe âm ỉ và tiếng chửi rủa của người đi đường.

Cô im lặng. Nghe âm thanh giống như anh đang đi trên vỉa hè. Thì ra đúng là anh bị tắc đường.

Chỉ mười phút sau...

“Kít” một tiếng, bánh xe ô tô ma sát với mặt đường, lưu lại những vệt đen kéo dài trên mặt đường nhựa. Dương Phù Cẩn từ chiếc Land Rover bước xuống, đóng sầm cửa lại. Phía sau anh, mấy chiếc xe cảnh sát cũng phanh lại, một người mặc đồng phục cảnh sát màu vàng xuống xe, giơ dùi còi điện về phía Dương Phù Cẩn:

“Anh kia, anh đã vi phạm luật giao thông...”

Anh ta còn chưa dứt lời, Dương Phù Cẩn đã rút từ trong túi quần một chiếc ví da, đập vào mặt anh ta:

“Tiền phạt!” Anh lạnh lùng phun ra hai chữ, rồi không để ý đến cảnh sát, rào bước vào trong quán cà phê.

Một màn này rơi vào mắt Trương Lâm Quỳnh, cô cảm thán: Anh ta ném cả cái ví đi thì rồi nữa lấy tiền đâu ra trả tiền cà phê cho cô bây giờ?

Dương Phù Cẩn hai tay dứt túi quần, vừa vào quán đã đi thẳng đến chỗ Trương Lâm Quỳnh đang ngồi một xó xinh chẳng đáng chú ý.

“Một Cappuccino, cảm ơn!” Anh vừa giơ tay với người phục vụ, vừa kéo ghế ngồi xuống đối diện với Trương Lâm Quỳnh.

“Tôi còn không biết anh có sở thích uống Cappuccino đấy!” Trương Lâm Quỳnh mỉa mai.

Dương Phù Cẩn chống hai tay lên má, phồng má, chớp chớp mắt nhìn cô:

“Có vấn đề gì sao?”

Nhìn thấy điệu bộ của anh ta, Lâm Quỳnh chỉ muốn đề nghị anh ra cắn cho thỏa mãn. Nhưng cô nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu, tên khốn kiếp này mà đáng yêu như vẻ bề ngoài thì tên cô sẽ viết ngược lại.

Thế là, Trương Lâm Quỳnh cũng chống hai tay lên má, phồng má, chớp chớp mắt nhìn Dương phù cẩn. Hai người cứ anh nhìn tôi tôi nhìn anh như đôi tình nhân đắm đuối khiến người phục vụ cảm thấy lúng túng không thôi.

“Đồ của anh đây!” Một cốc Cappuccino được đặt trước mặt Dương Phù Cẩn.

“Nói đi, anh đến đây làm gì? Chế nhạo tôi sao?” Trương Lâm Quỳnh thu lại dáng vẻ đùa cợt, dựa người vào thành ghế, lạnh lùng hỏi.

Dương Phù Cẩn quấy nhẹ ly cà phê, nhếch miệng:

“Tôi không rảnh!”

Dừng lại một chút, anh bổ sung:

“Tôi đến đón em!”

“Đón tôi?” Trương Lâm Quỳnh bật cười, cô xua tay:

“Thôi thôi, tôi không dám để giám đốc Cẩn phải hạ mình đi đón một kẻ tầm thường như tôi đâu!”

Dương Phù Cẩn không để ý đến lời chế giễu của cô, thông thả nhấp một chút cà phê:

“Uống nhanh lên, tôi đưa em về!”

“Không cần!” Trương Lâm Quỳnh hừ lạnh một tiếng, trả lời.

“Xe bị thu, nhà bị thu, tiền bị thu, bạn bè không có, người thân bị giam tạm thời. Tôi hỏi em, em muốn đi đâu?” Dương Phù Cẩn cười nhẹ một tiếng, hỏi lại.

Lâm Quỳnh á khẩu.

Dương Phù Cẩn đặt ly Cappuccino vào tay cô:

“Uống nhanh lên, tôi đưa em đi mua đồ, rồi chúng ta cùng về nhà!”

Chẳng hiểu sao, khi nghe anh nói “chúng ta cùng về nhà”, Trương Lâm Quỳnh lại cảm thấy trong lòng như có thứ gì đó bị rung mạnh, cô cúi đầu uống cà phê để che dấu sự lúng túng của mình mà không phát hiện ra, ly cà phê trong tay cô chính là ly Dương Phù Cẩn vừa uống, và đối diện cô, một ánh mắt dịu dàng đang mang theo ý cười đã thu hết những cử động của cô vào trong đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Trong siêu thị...

“Honey...Anh thấy cái áo lót hình con lợn này có hợp với honey đấy!”

Dương Phù Cẩn áp mặt vào má Trương Lâm Quỳnh, dơ cái áo lót trong tay lên trước mặt cô, hai người cùng nhìn nó chăm chăm như một đôi uyên ương đang ngắm trăng...

“Tôi thấy nó rất hợp với anh!” Trương Lâm Quỳnh đưa tay xoa xoa gân xanh đang giãn giãn trên trán, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời. Cô không hiểu, lúc này Dương Phù Cẩn nhìn còn rất oai kia mà? Sao bây giờ lại quay về cái dạng này rồi?

Dương Phù Cẩn nghiêng đầu hôn chụt vào má cô một cái, lại dơ lên một chiếc quần lót ren in hình con lợn lên trước mặt hai người:

“Cái này thì sao?”

Trương Lâm Quỳnh: “Chưa nói đến cái quần này, cho tôi hỏi, sao anh cứ thích mua quần áo cho tôi gắn với hình ảnh con lợn vậy?”

Dương Phù Cẩn: “Vì nó với em là một!”

Trương Lâm Quỳnh: “...”

“Phụt...á ha ha ha ha...” Từ đâu đó trong siêu thị vang lên từng trận nén cười khổ sở.

Trương Lâm Quỳnh xấu hổ cúi đầu, đưa tay bẹo vào hông Dương Phù Cẩn một cái! Cái này không biết xấu hổ này!

Dương Phù Cẩn “á” lên một tiếng, anh phùng má, quay ra chỗ mấy khách hàng đang nén cười, lớn giọng:

“Mấy bà chị kia, các người không được như honey nhà tôi thì đừng có làm ra vẻ. Rõ ràng ghen tỵ muốn chết lại làm ra vẻ coi thường. Các người không được như cô ấy nên cố ý cười để cô ấy thẹn, khiến cho mấy người hả dạ phải không?...”

Trương Lâm Quỳnh: “...”

Mười phút sau.

Trương Lâm Quỳnh hồn hển chống một tay lên chân, một tay lấy chiếc lá bấp cái từ trên đầu xuống, hằm hằm nhìn Dương Phù Cẩn:

“Anh đúng là điên rồi. Anh biết nơi đó bán đồ lót dành cho giới trẻ, lại đi bảo mấy cô á ấy là bà chị, lại còn nói người ta như tát nước vào mặt thế kia, mấy cô bà kia ném rau vào mặt anh chẳng hề sai tí nào. Nhưng rất sai ở một chỗ, tại sao người hứng chịu những cây rau này lại là tôi???”

Dương Phù Cẩn phui phui quần áo cho Lâm Quỳnh, bế cô vào trong xe, cười nắc nẻ:

“Honey không thấy như vậy rất vui sao?”

Trương Lâm Quỳnh lờm anh một cái.

Dương Phù Cẩn rất tự nhiên cúi xuống hôn vào môi Lâm Quỳnh một cái, cô bẹo anh anh lại hôn. Lúc đầu anh chỉ muốn hôn một cái, cô bẹo anh, anh chỉ muốn hôn để trừu cô một tí. AI biết, vừa ngậm vào rồi thì không thả ra được nữa.

Trương Lâm Quỳnh đỡ người, cơ thể như bị điện giật, cứng đờ, lưng mềm oặt dựa vào thành ghế, một tay Dương Phù Cẩn giữ tay cô, không cho cô gãy giữa, một tay giữ eo cô, ôm chặt như muốn cô khảm vào trong mình.

Thấy Trương Lâm Quỳnh thất thần nhìn anh, Dương Phù Cẩn hài lòng cười cười, anh cù nhẹ vào eo cô, làm Lâm Quỳnh há miệng ra cười, nhân cơ hội đó, lưỡi anh liền len lách vào trong khoang miệng cô, điên cuồng càn quét. Mùi cappuccino thơm ngọt truyền đến đầu lưỡi khiến da đầu Dương Phù Cẩn tê dại. Cho đến lúc Trương Lâm Quỳnh đỏ bừng mặt vì nghẹn thở, anh mới buông cô ra...

* * *

“Cạch” Dương Phù Cẩn một tay mở cửa, một tay ôm cả đồng hồ, khệ nệ bê vào trong nhà, sau lưng là Trương Lâm Quỳnh cúi đầu rón rén bước theo.

“Rầm” Dương Phù Cẩn vứt đồng hồ bừa bãi trên ghế sofa, còn mình thì đồ vật ra nằm đè lên chúng, anh hơi nghiêng đầu nhìn Lâm Quỳnh, cười tươi rói:

“Honey, xem anh cười lên đám quần áo này!”

Trương Lâm Quỳnh đang thay dép thấy thế liền hừ mũi khinh bỉ:

“Chỉ là đồng hồ vô tri vô giác thôi, anh nằm lên chúng chúng cũng đâu phản kháng được? Nếu là tôi, thì tôi thà đè lên một đồng hồ nữ nam kêu gọi đang vùng vẫy sẽ càng kích thích hơn”.

Cô vừa dứt lời, Dương Phù Cẩn đã ngồi bật dậy, đẩy hết đồng hồ rơi xuống đất. Anh đưa tay cời tóc sơ mi, để lộ khuôn ngực màu đồng rần rần, không có cơ bắp cuộn cuộn, nhưng thân hình rất cân đối, rắn chắc. Anh nằm phịch xuống sofa, cúc áo mở phanh, ngoắc tay với Trương Lâm Quỳnh:

“Honey, đè lên người anh này! Anh hứa sẽ vùng vẫy theo kiểu kêu gọi để kích thích honey...”

Trương Lâm Quỳnh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Tối, Trương Lâm Quỳnh lơ mơ tỉnh dậy. Cô cảm thấy người mình có chút nặng nề, khó nhọc mở mắt, có cái gì đó chọc vào mắt khiến Lâm Quỳnh khó chịu vô cùng. Cô nghiêng đầu sang một bên, đập vào mắt cô là mà tím tím đen nhánh cùng cái trán trơn bóng của kẻ nào đó...

“Dương Phù Cẩn, anh cút xuống cho tôi!!!” Trương Lâm Quỳnh há miệng, gào lên.

Dương Phù Cẩn đang bám chặt vào người cô, khẽ cựa quậy nhưng không hề có ý tỉnh lại. Anh ta nhúc nhích thân mình, hai tay ôm chặt eo Lâm Quỳnh, đầu vùi vào hõm cổ cô, khẽ cọ cọ. Động tác này làm cả người Trương Lâm Quỳnh cứng đờ, nhưng sức nặng trên cơ thể đã giúp cô nhanh chóng phục hồi tinh thần. Thở hắt một hơi, không chế xúc động muốn đập anh ta xuống giường, Lâm Quỳnh lấy tay lay lay Dương Phù Cẩn:

“Dậy! Mau dậy đi!”

Không có động tĩnh.

“Dương Phù Cẩn! Tôi rồi! Dậy ăn cơm!”

Vẫn không nhúc nhích.

Lâm Quỳnh thở dài, cô cố hết sức đem Dương Phù Cẩn ném sang một bên, còn mình thì ngồi dậy, buộc lại tóc, mặc một chiếc áo T-shirt và quần đùi đi ra ngoài chuẩn bị bữa tối.

Căn bếp của Dương Phù Cẩn rất rộng, dụng cụ nấu ăn chẳng thiếu thứ gì. Trương Lâm Quỳnh thoáng nghĩ đến những tình tiết trong mấy cuốn tiểu thuyết sướt mướt cô từng đọc được. Nữ chính sau khi nhìn thấy căn bếp chói sáng nhà nam chính giàu có và thức ăn đầy đủ trong tủ lạnh thường hết sức kinh ngạc, nhất là khi biết nam chính nấu ăn. Cô cười nhạt, thực chất trong bất cứ một ngôi biệt thự của gia đình nào, dù họ có biết nấu ăn hay không, mỗi tuần đều có người đến đổi nguyên liệu nấu ăn. Còn việc mấy anh nhà giàu đó có biết nấu ăn hay không cũng không có gì lạ. Cô dám chắc Dương Phù Cẩn nấu ăn cũng không tệ, bởi những người sống trong thương trường luôn đấu đá nhau vì đồng tiền, sao có thể thiếu mấy trò hăm dọa các kiểu? Vì

không biết điều gì sẽ xảy ra với mình nên những người như cô hay Dương Phù Cần đều phải học những kỹ năng sống cơ bản nhất, nấu ăn chính là một trong những kỹ năng đó.

Lâm Quỳnh lấy hộp đậu Hà Lan, một ít thịt bò, một gói nui cùng bơ và sữa đặt lên kệ bếp. Cô định nấu nui lên một mình ăn là đủ, nhưng nhớ đến kẻ đang nằm lăn lóc trên lầu, cô lại ngậm ngùi nhét vào tủ lạnh, lấy gạo ra vo. Một gói nui hai kẻ chết đói bọn cô ăn bao nhiêu cho đủ kia chứ?

Lúc Dương Phù Cần tỉnh dậy, thực chất là do đói quá mà tỉnh, thì Lâm Quỳnh đã bắt đầu sắp đồ ăn ra đĩa. Anh ta nhìn những món ăn đặc sắc trên bàn, tiện tay lấy một miếng sườn xào chua ngọt đút vào miệng, chặc chặc hai tiếng:

“Honey, em nấu ăn ngon thật đấy. Anh lăi to rồi!”

Trương Lâm Quỳnh miễn cưỡng cười một tiếng, lập tức đưa ra điều kiện:

“Sau này anh nấu cơm.”

Dương Phù Cần đang bê nồi cơm đặt lên bàn, nghe thấy lời cô nói, không do dự mà gật đầu:

“Được!”

Hai người nhanh chóng giải quyết bữa tối, sau khi Dương Phù Cần rửa bát xong liền đề nghị hai người cùng đi dạo cho tiêu cơm, Lâm Quỳnh không phản đối.

Trên đường, Dương Phù Cần luôn không ngừng đòi cầm tay Lâm Quỳnh, cô không chịu, thế là có cảnh như thế này:

Dương Phù Cần: “Vợ ơi, anh biết lỗi rồi, anh xin em, đừng giận anh nữa mà!”

Trương Lâm Quỳnh: “Dương Phù Cần! Ai là vợ anh?”

Dương Phù Cần: “Vợ ơi, anh xin lỗi em mà. Xin em đừng phủ nhận quan hệ của chúng ta! Theo anh về nhà được không?”

Trương Lâm Quỳnh: “Dương Phù Cần anh thôi ngay đi. Tôi không phải vợ anh!”

Bác gái đi đường: “Cô gái, vợ chồng son đừng nên cãi nhau những chuyện nhỏ nhặt làm gì, cháu cũng đừng giận chồng cháu. Hai đứa chắc là mới cưới đúng không? Mới cưới hay cãi nhau vậy đấy, nhưng tí là hết giận luôn ấy mà. Cháu mau theo chồng cháu về nhà đi!”

Trương Lâm Quỳnh: “...” Bác gái này ở đâu ra vậy?

Dương Phù Cần: “Đúng đó vợ, em mau theo anh về nhà đi!”

Trương Lâm Quỳnh: “...”

Đợi cho bác gái kia đi xa, Trương Lâm Quỳnh hét lên một tiếng, đuổi theo Dương Phù Cần:

“Tên chết bầm, ai là vợ anh hả?”

“Chúng ta sắp đính hôn rồi, không bao lâu sau sẽ kết hôn thôi. Anh gọi trước thì sao chứ?”

“Tôi giết anh!!!”

Hai người như hai đứa trẻ, đuổi nhau xung quanh quảng trường. Cho đến khi Dương Phù Cần đau bụng quá không chạy nổi nữa, Lâm Quỳnh mới hốt hoảng đưa anh về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Sáng hôm sau, Dương Phù Cần đưa Lâm Quỳnh đến trường, còn anh thì đến công ty. Nhìn chiếc Land Rover đang xa dần, Lâm Quỳnh mệt mỏi day day trán.

Cô xách cặp, bước vào giảng đường, dự tiết lịch sử. Giảng đường ấy thế mà rất đông, Lâm Quỳnh nghĩ rằng giới trẻ ngày nay rất ngại phải học những môn như thế này, ai ngờ người ngồi ở đây lại chật kín. Cô khó khăn lắm mới tìm được một hàng ghế, lại ở tận cuối. Thấy bây giờ mới còn sớm, thế mà người lại rất đông, Lâm Quỳnh tò mò hỏi một nữ sinh bên cạnh:

“Bạn có biết tại sao tiết này lại đông vậy không?”

Nữ sinh đó kinh ngạc nhìn cô: “Bạn không biết ư?”

Lâm Quỳnh lắc đầu.

Nữ sinh thấy vậy liền trưng ra bộ mặt háo sắc: “Chắc gần đây cậu không đi học phải không? Trường mình có giảng viên mới - thầy Phùng Hiểu Quang. Trời đất ơi, rồi nữa cậu nhìn mà xem. Thầy ấy đẹp trai lắm! Aaaaaaaa...”

Lâm Quỳnh nghiêng đầu để tránh đi tiếng hét của nữ sinh nọ thì một cánh tay đẩy đầu cô về chỗ cũ. Quay phắt đầu lại, một nam sinh ngồi bên cạnh đang nhìn cô chăm chăm. Cậu ta đẩy gọng kính, đáng vẻ như con một sách chính hiệu:

“Mấy người này gào thét suốt ngày, tôi quen rồi. Cậu cũng học đi. rồi nữa mới kinh.”

Quả nhiên như lời cậu ta nói, khi giảng viên lịch sử bước vào giảng đường, những tiếng hét từ bốn phương tám hướng vang lên liên mảng nhĩ của lâm Quỳnh như muốn thủng lỗ. Cô bịt tai, khóc không ra nước mắt. Rốt cuộc thì Phùng Hiểu Quang là tên chết bầm nào mà khiến đám nữ sinh này phát cuồng như nhìn thấy thần tượng vậy kia chứ?

Dường như chứng thực suy nghĩ của cô, nữ sinh bên cạnh liền gào thét:

“Trời ơi thầy đẹp trai quá! Thầy là thần tượng của em! Aaaaaaaaa...”

Lâm Quỳnh: “...”

Cô nghi ngờ nhìn đám nữ sinh đang nhao nhao, cũng đứng dậy, muốn nhìn xem “thi thê” của vị Phùng Hiểu Quang này ra sao. Chỉ nhìn thấy trên bục, một bóng dáng cao lớn đang chinh máy trợ giảng. Phùng Hiểu Quang có nước da màu đồng khỏe mạnh, áo sơ mi trắng kết hợp với quần Âu khiến người anh ta trông có vẻ nhỏ gọn. Nhìn đến mặt người này, Lâm Quỳnh đã hiểu vì sao đám nữ sinh lại điên cuồng đến vậy.

Khuôn mặt không tính là sắc nét, nếu nhìn từng bộ phận thì cảm thấy nó rất bình thường. Nhưng khi nhìn tổng thể khuôn mặt, lại cảm thấy rất hòa hợp. Đây là lí do khiến cho khuôn mặt của Phùng Hiểu Quang trông có vẻ nhu hòa. Nhưng có lẽ hút hồn đám nữ sinh chính là điệu cười như có như không của anh ta. Nụ cười rất nhạt nhưng luôn thường trực trên môi.

Trong lòng Lâm Quỳnh vang lên từng hồi chuông cảnh báo. Trực giác nói cho cô biết rằng, người đàn ông này không đơn giản như vẻ ngoài của anh ta. Anh ta thuộc tuýp người rất khó nắm bắt. Mặc dù anh ta luôn mỉm cười với bạn nhưng nếu để ý kĩ, bạn sẽ thấy dường như có một bức tường ngăn cách giữa bạn và anh ta, đó là sự xa cách tỏa ra từ cốt cách con người này.

Dường như cảm nhận được tầm mắt nóng rực của Lâm Quỳnh đang nhìn mình, Phùng Hiểu Quang hờ hững liếc mắt qua chỗ cô. Mặc dù chỉ trong tích tắc, nhưng Lâm Quỳnh vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô cụp mi mắt, từ từ ngồi lại xuống ghế.

Quay sang bên cạnh, cậu nam sinh vừa rồi đang nhìn cô với ánh mắt “tôi biết cậu sẽ như thế mà” khiến Lâm Quỳnh có chút buồn cười. Chắc cậu ta tưởng cô cũng giống những nữ sinh khác, bị Phùng Hiểu Quang mê hoặc đến thần hồn điên đảo đây mà.

Ở trên kia, Phùng Hiểu Quang khẽ hắng giọng, nói vào mic:

“Trật tự nào các em”

Giọng nói của anh ta rất dễ nghe, êm ái như làn nước trong vắt, lại mềm mại như con gió khẽ vờn qua vành tai người nghe, mang đến cảm giác dễ chịu vô cùng. Anh ta vừa dứt lời, cả giảng đường bỗng chốc yên tĩnh lại. Phùng Hiểu Quang nhìn bao quát cả giảng đường, mở máy chiếu, bắt đầu giảng bài.

Lâm Quỳnh chăm chú nghe giảng, phải công nhận rằng Phùng Hiểu Quang giảng rất hay, khiến cô nghe mà còn chẳng muốn dứt ra. Hết giờ, cô nhìn đám nữ sinh đang vây lấy Phùng Hiểu Quang, khẽ lắc đầu, xách cặp đi ra khỏi giảng đường.

Tiết sau cô không có giờ nên đành xách cặp đến thư viện. Lâm Quỳnh chọn một quyển “Lịch sử tư tưởng quân sự Việt Nam”, kiếm một chỗ tận bên trong góc, một mình ngồi đọc. Cô đọc rất say sưa, đến nỗi có người ngồi xuống đối diện mà chẳng biết.

Phùng Hiểu Quang thấy có người mãi mê đọc sách chả thèm đoái hoài gì đến mình, anh sờ sờ mũi, cười nhẹ:

“Hay thế cơ à?”

Anh ta bỗng dừng lên tiếng làm Lâm Quỳnh hết cả hồn, cô giật nảy mình, quyển sách cũng tuột khỏi tay, không biết vô ý hay cố tình mà đập bộp vào mặt Phùng Hiểu Quang, sau khi in một mảnh đỏ rực trên mặt anh ta thì từ từ tuột xuống, nương theo dáng người anh ta mà rơi vào chỗ nào đó giữa hai chân...

Phùng Hiểu Quang: “...”

Lâm Quỳnh: “...”

Cô nhìn khuôn mặt lúc thì đỏ lúc thì xanh mét của Phùng Hiểu Quang, lắp bắp:

“Thầy...thầy...Thầy không sao chứ?” Đùa à, đã mang danh là sách lịch sử, đừng nói đến độ dày của nó, cộng thêm hai cái bìa cứng đến 1 cm, rơi vào chỗ yếu mềm kia thì đủ thấm rồi chứ còn.

Phùng Hiểu Quang nhặt quyển sách đặt lên bàn, cười gượng:

“Không...không sao...”

Nụ cười của anh ta vô cùng méo mó. Lâm Quỳnh xuyết xoa, lẽ nào hỏng mắt rồi? Nghĩ đến do mình giật mình mà sợ ý quăng luôn quyển sách vào người ta khiến người ta mất quyền làm cho. Mặt cô xanh mét, vội đứng dậy:

“Thầy, hay em đưa thầy xuống phòng y tế nhé? Nhỡ đâu liệt mắt, sau này thầy “lên” làm sao được?” Vừa nói xong câu này, Lâm Quỳnh liền có xúc động muốn vả vỡ mồm mình, cũng tại hay nói tầm bậy, cô nói câu này không phải là xát muối vào “chỗ đau” của Phùng Hiểu Quang sao?

Phùng Hiểu Quang kinh ngạc nhìn cô. Ánh mắt ấy, ôi ánh mắt ấy! Lâm Quỳnh có cảm giác như anh đang dùng ánh mắt trắng trời của người sắp xuống lỗ để nhìn cô. Lâm Quỳnh rút cổ, mấp máy môi:

“Thầy...thầy...thật không cần xuống phòng y tế sao?”

“Không cần!” Phùng Hiểu Quang lên tiếng cắt đứt lời cô. Anh cắn răng, nhin đau đứng dậy.

Lâm Quỳnh nhìn bóng dáng xiêu vẹo của anh đang lết ra cửa, sờ sờ mũi. Sao cô cứ có cảm giác há hê là như thế nào nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tay Cầm Dưa Chuột Tay Đập Cúc Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.